

ἀραπίλα ἡ, Ἀθῆν. — ΓΞενοπ. Κόσμος 75.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἡ ἐκ τοῦ Ἀραβος ἀναδιδομένη ὁσμὴ ΓΞενοπ. ἔνθ' Ἀλλήθεια, εἶπε, τὸ βλέπω, δὲν εἶναι βρόμα, εἶναι ἀραπίλα.

2) Τὸ μελαχρινὸν χρῶμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Ἀθῆν.: Τί ἀραπίλα εἶν' αὐτὴ ποῦ 'χεις! Ἀκόμα δὲν τοῦ 'φυγε ἀραπίλα.

Ἀραπίτσης ὁ, ἀμάρτ. Ἀραπίτ'ς Β.Τῆν. Ἀραπίττος Πόντ. (Τραπ.) Θηλ. Ἀραπίτσα σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσης.

1) Ὁ ἔχων μέλαιναν χροιάν, συνήθως τὸ θηλ. λεγόμενον ὑβριστικῶς ἢ θωπευτικῶς σύννηθ.: Μοῦ εἶσαι μιὰ ἀραπίτσα νόστιμη! Τὸ θηλ. Ἀραπίτσα ὄν. αἰγὸς ἢ θήλεος ὄνου ἢ ἡμιόνου ἢ κυνὸς χρώματος μαύρου πολλαχ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Νάουσ.) 2) Πήλινον μαγειρικὸν σκεῦος ἀποκτῶν μέλαν χρῶμα ἐκ τῆς χρήσεως Πόντ. (Τραπ.): Παροιμ. φρ. Ἀραπίτσαν ὄνταν γεννᾷ, τοῦ σπιτί' ὁ λαὸν δαίρεται (χαίρει ὁ λαὸς τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν γεννᾷ ὁ Ἀραπίτσης, δηλ. ὅταν κενωθῇ τὸ περιεχόμενον φαγητὸν καὶ παρατεθῇ εἰς τὴν τράπεζαν) Τραπ. 3) Τὸ εἰς τὸ δέρμα τοῦ κυνὸς προσκολλώμενον ζωύφιον, κυνορραϊστῆς Τῆν. Συνών. σκυλλόψειρα, τσιμπούρι.

ἀραποβλογιά ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. βλογιά.

Ἡ νόσος εὐλογία ἢ ἔχουσα κακοήγη μορφήν με βαρέα συμπτώματα ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὲ φάῃ ἡ ἀραποβλογιά! (ὄρκος) Ζάκ. Πβ. ἀνεμοβλογιά, βλογιά.

ἀραπογαριφαλῆ ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. γαριφαλῆ.

Εἶδος φυτοῦ μετὰ ποικιλοχρώμου ἀνθους ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ γαριφάλου.

***ἀραποκέχρη** τό, 'ραβουκέχρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. κεχρή.

Ἀραβόσιτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραποσίταρο 2.

ἀραπόκοττα ἡ, Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. κόττα.

Ἡ Ἰνδικὴ ὄρνις: Ἐβαλε τὴ νύφη κ' ἐφύλαε ἀραπόκοττες (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀραπόρριθα, δῆανος.

***ἀραποκοττᾶς** ὁ, θηλ. ἀραποκοττοῦ Πελοπν. (Οἶν.)

Πληθ. ἀραποκοττούδισσες Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀραπόκοττα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Θηλ. ἡ τρέφουσα ἀραπόκοττες: Τὴν ἔλεγε ἀραποκοττοῦ καὶ κοιμόταν με τοῖς ἀραποκοττούδισσες (ἐκ παραμυθ.)

ἀραπομάλλι τό, Ἡπ. ἀραπόμαλλο Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μαλλί.

Εἶδος βοτάνης τῆς λίμνης Ἰωαννίνων.

***ἀραπόμηλο** τό, ἀραπόμ'λου Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μῆλο.

Ποικιλία χειμερινῆς μηλέας.

ἀραπομοίρης ἐπίθ. Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀραπόμοιρος Αἰγιν.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μοῖρα.

Δυστυχῆς, ἐλεεινός, τρισάθλιος (ὁ ἔχων μοῖραν μαύρην ὡς ὁ Ἀράπης) ἔνθ' ἄν.: Φρ. Νὰ χαθῆς, ἀραπομοῖρα! Ἀρκαδ. Συνών. κακομοίρης, μαυρομοίρης.

***ἀραπομπουκούνα** ἡ, ἀραβουκούνα Κύθν. ἀρδουκούνα Πάρ. Σίφν. ἀρπουκούνα Τῆν. ἀμπουρκούνα Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀδουρκούνα Ἀνδρ. Κέως Σῦρ. ἀδρουκούνα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κέως Σῦρ. Φολέγ. ἀρπουκούνα Τῆν. ἀλιθκούνα Θήρ. ἀρκούνα Τῆν.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μπουκούνα < μπούκνα.

1) Εἶδος σύκου ὠριμάζοντος κατὰ Ἰούνιον ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριαποστολιάτικο (ἰδ. ἀγριαποστολιάτικα), ἀνεμόσυκο (γ), *ἀραπομπουκουνᾶτο, *ἀραπομπουκουνόσυκο, γεροντομπουκούνα. 2) Ἡ συκὴ ἢ παράγουσα τὸ εἰρημένον σύκον ἔνθ' ἄν. Συνών. *ἀραπομπουκουνεᾶ.

***ἀραπομπουκουνᾶτο** τό, ἀρδουρκουνᾶτο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀραπομπουκουνᾶτος.

***Ἀραπομπουκούνα** 1, ὁ ἰδ.

***ἀραπομπουκουνεᾶ** ἡ, ἀμπουρκουνεᾶ Τῆν. Χίος ἀδουρκουνεᾶ Ἀνδρ. ἀρδουκουνεᾶ Πάρ. Χίος ἀρδικουνεᾶ Σῦρ. ἀρπ'κ'νεᾶ Τῆν.

Ἐκ τοῦ οὖς. *ἀραπομπουκούνα κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν. Ὁ τύπ. ἀμπουρκουνεᾶ καὶ παρὰ Σομ.

***Ἀραπομπουκούνα** 2, ὁ ἰδ.

***ἀραπομπουκουνόσυκο** τό, ἀρπ'κ'νόσυκο Τῆν.

Ἐκ τῶν οὖς. *ἀραπομπουκούνα καὶ σύκο.

***Ἀραπομπουκούνα** 1, ὁ ἰδ.

ἀραπονήσσι τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ *νήσσι < νῆσσα.

Εἶδος νήσσης, φασκάς ἢ Αἰγυπτία.

ἀραποπαίδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀραπόπαιδον Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. παιδί. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. ἀραπόπαιδον ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Παιδὶ Αἰθίοπος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπάκι 1.

ἀραποπούλλα ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τῆς καταλ. -πούλλα.

Κόρη Ἀραβος κοιν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γορτυν.)

ἀραπόπουλλο τό, ἀραποπούλλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀραπόπουλλον Πόντ. (Κερασ.) ἀραπόπουλλο κοιν. ἀραπόπ'λλον βόρ. ιδιῶμ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.

1) Παιδὶ Αἰθίοπος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπάκι 1. 2) Εἶδος χόρτου Μέγαρ.

ἀραπόρριθα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ ὄρριθα.

Ἀραπόκοττα, ὁ ἰδ.

ἀραποσιτάλευρο τό, Ἡπ. κ.ά. ἀραπουσ'τάλιβρον Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀραποσίτι καὶ ἀλεύρι.

Ἀλευρον ἀραβοσίτου.

ἀραποσιταμεᾶ ἡ, Ἡπ. ἀραπουσ'ταμεᾶ Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αμεᾶ.

Ἀγρὸς εἰς τὸν ὅποιον μένουν τὰ στελέχη τοῦ ἀραβοσίτου μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ.

ἀραποσίταρο τό, σύννηθ. ἀραπουσίταρον ἐνιαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀραπόσιταρο σύννηθ. ῥαποθίταρο Μακεδ. (Καστορ.) ἀαπόσταου Σαμοθρ.

